

Stanowisko
Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej
z dnia 19 września 2018 r.

w sprawie zapisów art. 13 projektu aktu delegowanego dotyczącego
szczegółowych zasad przeprowadzania urzędowych kontroli w obszarze
produkcji mięsa (...) zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2017/625
Parlamentu Europejskiego i Rady

Po zapoznaniu się z drukiem Nr SANTE/10193/2017CIS Rev.1(POOL/G4/2017/10193/10193R1-EN CIS (2018)XXX draft projektu rozporządzenia delegowanego opracowanego przez Komisję, wersja z 10 lipca 2018 r., o nazwie *COMMISSION DELEGATED REGULATION (EU) .../... of XXX concerning specific rules for the performance of official controls on the production of meat and for production and relaying areas of live bivalve molluscs in accordance with Regulation (EU) 2017/625 of the European Parliament and of the Council*, a w szczególności art. 13 ust.1 lit b w brzmieniu:

Article 13

Specific minimum requirements for the official veterinarian, the official auxiliary and the staff designated by the competent authorities

(1) Official veterinarians performing tasks provided for in Article 18 of Regulation (EU) 2017/625 shall comply with the minimum specific requirements set out in Chapter I of Annex II to this Regulation.

By way of derogation from the rules laid down in points 1 to 6 of Chapter I of Annex II, Member States may lay down specific rules for:

(b) veterinary students having successfully passed an exam on the subjects referred to in point 3 of Chapter I of Annex II and who are temporarily working at a slaughterhouse in the presence of an official veterinarian

Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna wyraża następujące stanowisko.

§1

Stosownie do definicji wskazanej w Słowniku do Kodeksu Zwierząt Lądowych OIE lekarz weterynarii jest to osoba posiadająca właściwą wiedzę oraz prawo wykonywania zawodu nadane przez odpowiedni organ (samorząd zawodowy), upoważniające do wykonywania zawodu w danym kraju. *Veterinarian means a person with appropriate education, registered or licensed by the relevant veterinary statutory body of a country to practice veterinary medicine/science in that country. (2018 ©OIE - Terrestrial Animal Health Code)*. Studenci wydziałów medycyny weterynaryjnej nie posiadają powyższego przymiotu, gdyż warunkiem nadania prawa wykonywania zawodu jest ukończenie studiów

weterynaryjnych. Oczywistą implikacją powyższego jest fakt, iż osoba nie będąca lekarzem weterynarii nie może wykonywać czynności urzędowych zastrzeżonych dla lekarza weterynarii.

§2

O ile omawiany art. 13 projektu rozporządzenia wejdzie w życie, Komisja doprowadzi do kuriozalnej sytuacji utworzenia para zawodu weterynaryjnego **studenta weterynarii** o niedookreślonych kompetencjach i odpowiedzialności, naruszając ponadto nadrzędną zasadę, wyrażoną w art. 165 ust. 1 TFUE w brzmieniu: *Unia przyczynia się do rozwoju edukacji o wysokiej jakości, poprzez zachęcanie do współpracy między Państwami Członkowskimi oraz, jeśli jest to niezbędne, poprzez wspieranie i uzupełnianie ich działalności, w pełni szamując odpowiedzialność Państw Członkowskich za treść nauczania i organizację systemów edukacyjnych.*

Kierując się powyższą logiką, parafrazując niezrozumiałą ideę przyświecającą Komisji, wskazać należy, iż osoba, która zdała na studiach egzamin z mikrobiologii, może wykonywać zawód mikrobiologa, a po zdanych egzaminach z chorób wewnętrznych można prowadzić praktykę internistyczną etc. Taki sposób myślenia jest deprecjacją i zagrożeniem dla europejskiej nauki, wiedzy, bezpieczeństwa i dobrobytu społecznego i w pełni zasługuje na odrzucenie. Lekarz weterynarii do pełnej realizacji swoich zadań w obszarze ochrony zdrowia publicznego (w tym podczas wykonywania badania *ante i post mortem*) potrzebuje ukończenia pełnego, 6-letniego cyklu szkolenia na wydziale medycyny weterynaryjnej celem uzyskania możliwości interdyscyplinarnego, holistycznego podejścia do zaobserwowanych objawów klinicznych czy też zmian anatomopatologicznych. Jedynym świadectwem ukończenia studiów jest uzyskanie dyplomu lekarza weterynarii wydanego przez organ wskazany w Dyrektywie 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych.

§3

Kwalifikacje zawodowe lekarza weterynarii w rozumieniu art. 3 lit. b Dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych uzyskuje osoba, która, zgodnie z art. 38 ust. 1 cytowanej powyżej dyrektywy, otrzymała dyplom ukończenia studiów w następstwie *co najmniej pięcioletniego okresu studiów teoretycznych i praktycznych prowadzonych w pełnym wymiarze godzin, co można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS, w trakcie których zrealizowany został co najmniej program określony w załączniku V pkt 5.4.1 dyrektywy, odbywanych na uniwersytecie (...)*

Należy wskazać, iż w odniesieniu do zawodów regulowanych, a takim jest zawód lekarza weterynarii, Komisja jest uprawniona wyłącznie do przyjęcia, zgodnie z art. 57c omawianej dyrektywy, aktów delegowanych dotyczących zmiany wykazu zamieszczonego w załączniku V pkt 5.4.1, w celu dostosowania go do postępu naukowego i technicznego. Jednakże Komisja w omawianym projekcie rozporządzenia próbuje wprowadzić zmiany, które wymuszają w państwach członkowskich zmiany istniejących podstawowych zasad ustawodawczych dotyczących struktury zawodu regulowanego lekarza weterynarii

w odniesieniu do kształcenia osób i warunków ich dostępu do zawodu, czyli Komisja przy pomocy aktu delegowanego próbuje zakwestionować treść normy prawnej zawartej w omawianej dyrektywie. Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna uznaje to za nieuprawnioną i zbyt daleko idącą interwencję w instytucję zawodu lekarza weterynarii.

§4

W pełni należy zgodzić się z poglądem wyrażonym w sprzeciwie wniesionym przez Europosła Barta Staes'a odnoszącym się do projektu Komisji rozporządzenia precyzującego środki wykonawcze realizowane w toku kontroli urzędowej żywności pochodzenia zwierzęcego. Jak słusznie zauważył Europoseł Staes, proponowane przez Komisję szczegółowe rozwiązania dotyczące urzędowej kontroli w wymiarze praktycznym są o wiele słabsze od dotychczas przyjętych i docelowo prowadzić będą do niedopuszczalnego obniżenia standardów bezpieczeństwa żywności, potencjalnie szkodliwych dla zdrowia ludzi, w szczególności konsumentów.

§5

Podkreślić należy, iż obecnie w rozporządzeniu (WE) Nr 854/2004 zał. I sekcja III rozdział IV wskazane jest, iż *właściwy organ może mianować jako urzędowych lekarzy weterynarii jedynie lekarzy weterynarii po zdaniu testu spełniającego wymogi pkt 2* i nie przewiduje żadnych odstępstw na korzyść nie posiadających tytułu lekarza weterynarii, bo za takich należy uznać studentów weterynarii.

Powyższa analiza prowadzi do oczywistych wniosków, zbieżnych z poglądami MEP Staes'a wyrażonych słowami *One of the main aims of the General Food Law (Regulation (EC) No 178/2002) is to „provide the basis for the assurance of a high level of protection of human health”*, iż Komisja działa wbrew pryncypiom określonym w rozporządzeniu (WE) 178/2002. Komisja, ulegając naciskom lobby producentów żywności, próbuje wysoko wykwalifikowanych lekarzy weterynarii zastąpić studentami, celem stworzenia pozoru, iż nadzór weterynaryjny na etapie produkcji żywności będzie w dalszym ciągu pełniony.

§6

Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna, realizując swoje zadania ustawowe w zakresie wyrażania opinii o projektach aktów prawnych z zakresu bezpieczeństwa zdrowia publicznego, poczuwa się do obowiązku odniesienia się do szkodliwego społecznie projektu regulacji wspólnotowej w sposób jednoznacznie krytyczny wskazując, iż przepis ten w zakresie oddziaływania narusza wiele innych przepisów unijnych, jest niezgodny z normami OIE i implikuje obniżenie poziomu ochrony zdrowia konsumentów.

Sekretarz
Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej

lek. wet. Marek Mastalerek

PREZES
Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej

lek. wet. Jacek Łukasiewicz